

det meget stærkt fremhævet her i Salen, at Stillingen som Justitssekretær ved Overkrigsretten og Kancellist hos Generalauditøren burde bortfalde. I Udvalget har dette Spørgsmaal ogsaa været Genstand for Overvejelse, men da den nuværende Justitssekretær ved Overkrigsretten og Kancellist hos Generalauditøren ikke modtager noget Honorar for sit Arbejde som saadan, idet han faar en fast Løn som Auditor — han er nemlig Auditor ved Flaaden samtidig med, at han har Bestillingen ved Overkrigsretten —, mente vi ikke at kunne tage denne Sag frem og føre den videre. Hvis vi skulde skride til at afskaffe denne Stilling, vilde den Ændring, vi dermed foretog, ikke blot blive en Lønningssag, men en Ændring baade i Loven om Overkrigsretten og i selve Hærloven, og det mente vi, Udvalget ikke havde noget med at gøre. Derfor have vi ladet denne Sag ligge.

Det finansielle Resultat af denne Lønningsslov er noget særregent. Lønningsslove pleje at bringe forøgede Udgifter, men ved denne Lønningsslov spares Statskassen for et Beløb af over 10,000 Kr.: 10,150 Kr., naar Loven er fuldt ud gennemført. Den saakaldte Sparekommission har under Nr. 216 i sin Betænkning indstillet, at der skulde spares 6,500 Kr. paa Overkrigsrettens Konto. Dette Resultat er ikke blot naaet, men er endog betydeligt overskredet. Lovforslaget, som det foreligger i Øjeblikket, fremtræder som et Udslag af den Villie, der er baade hos Ministeriet og Flertallet i denne Sal til at spare lige saavel paa de militære som paa de civile Budgetter, naar blot Besparelsen kan ske indenfor de Rammer, som ere givne ved Hærloven af 1909.

Det var de faa Bemærkninger, jeg havde at gøre angaaende selve Lovforslaget. Jeg kunde nok have Lyst til at omtale enkelte af de Bemærkninger, som Mindretallet har fremført i sin Betænkning, men jeg skal foreløbig lade det ligge, indtil Mindretallets Ordfører har udtalt sig om Sagen. En Tid saa det ud til, at der slet ingen Uoverensstemmelse skulde blive, og det Skel, der alligevel blev indenfor Udvalget, er efter min Mening mere et Skel i Ting, som ikke angaa Udvalgets Arbejde, end det er et Skel i de Sager, som Udvalget rettelig bør og kan have med at gøre.

Jeg anbefaler hermed dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie med den Ændring, der er foreslaaet af det samlede Udvalg.

Ivar Børendsen: Efter Debatten om dette Lovforslag ved første Behandling henvises Sagen til Lønningsudvalget. Det var mig en Tilfredsstillelse, thi det er min Anskuelse, at Lønningsudvalget er det eneste af Tingets faste Udvalg, som med Virkning kan støtte Ministrene — naar de da ville støttes — i at kappe Hovedet af Honorarvæsenet i den danske Administrations Lønningssystem. Finansudvalget har for mange og for mangeartede Opgaver til at kunne rette sin Opmærksomhed tilstrækkeligt paa dette omend meget vigtige, saa dog enkelte Omraade af Administrationen, og den ret skarpe Debat, der var her under første Behandling af Sagen, gjorde mig det straks klart, at Honorar- og Sinecure-Planterne havde sat et Par af sine Pragtblomster i Overkrigsretten. Jeg indrømmer derfor, at jeg mødte til Lønningsudvalgets første Møde i fuld Krigsmaling. Jeg var belavet paa meget kraftigt at skulle paakalde Lønningsudvalgets Samvittighed baade overfor Statskassen og overfor Velanstændigheden med Hensyn til det af mig omtalte Honorarsystem, og det var mig en glædelig Overraskelse, at da jeg med fuld Aabenhjertighed udtalte mig straks i det første Møde, viste det sig, at det udløste en stille Tvivl hos de øvrige Medlemmer, og at det var, ligesom de ogsaa følte sig lettede. Vi kom forholdsvis hurtigt til Enighed om at fastslaa og indtil nu ogsaa at fastholde den simple Sætning, at hvad der hører ind under en Embedsmands naturlige Embedsgerning, honoreres ikke særligt. Det blev ogsaa besluttet for en Gangs Skyld udtrykkelig at føre det ind som en Del af en Lovparagraf i en Lov.

Det kan jo være, at man en Gang i Fremtiden vil sige, at det er et beklageligt Tegn paa en Tidsperiodes Aand, at det virkelig var nødvendigt at fæstne noget saadant i Lovform. Thi naar man ser paa de to Love, det her drejer sig om, nemlig Lov af 8. Maj 1908 og Lov af 27. Maj 1908, altsaa to Love af samme Maaned, er det mærkværdigt, at den første af disse Love saa udtrykkelig som vel muligt fastslaaer, at Sædet i Overkrigsretten er Generalauditørens Embedspligt som saadan, og den sidste Lov, altsaa fra samme Maaned, fastslaaer, at den dog lønnes med 1,500 Kr. om Aaret. Som sagt, en Gang i Fremtiden vil man vel nok finde, at det er beklageligt, at noget saadant nødvendigvis skal udtrykkes i Lovform, men for os i Nutiden, for mig som Medlem af Lønningsudvalget, er det en Befrielse, og jeg takker